

Čís. 12078.

K výměnku ve smyslu § 226 ex. ř. patří i náklad na pohřeb v místě obvyklý a na pomník, je-li v předávací smlouvě uveden mezi dávkami, z nichž výměnek pozůstává. Nezáleží na tom, že tento nárok nebyl zvlášť vložen do pozemkové knihy, stačí, že do knihy bylo vloženo reální břemeno výměnku.

Pokud neměla být zřízena služebnost bytu vedle výměnku, nýbrž jen výměnek pozůstávající i z volného bytu, třebaže byla do pozemkové knihy kromě reálního břemene výměnku vložena i služebnost bytu.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1932, R I 863/32.)

Na vydražené nemovitosti vázlo pro Annu W-ovou právo výměny a služebnost bytu. Rozvrhuje nejvyšší podání za tuto exekučně prodanou nemovitost stanovil soud první stolice uhražovací jistinu za právo výměny a bytu, již zvýšil o 2.000 Kč vzhledem k nákladu na pomník. Re k u r s n í s o u d k rekursu knihovní věřitelky napadené usnesení potvrdil.

Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Že k výměnku, který si podle notářského spisu ze dne 4. června 1925 č. j. 13316 vyhradila odstupující Anna W-ová, patří i náklad na pohřeb v místě obvyklý a na pomník, o tom podle čtvrtého odstavce tohoto notářského spisu nelze pochybovati, neboť se tam mezi dávkami, z nichž výměnek (Auszug) pozůstává, výslovně uvádí také náklad právě uvedený. Nezáleží na tom, že tento nárok nebyl zvlášť vložen do pozemkové knihy; stačí, že do knihy bylo vloženo reální břemeno výměnku, k němuž podle smlouvy náleží i nárok na pohřeb a na pomník. Ale dovolací rekurs ani jinak není v právu, neboť jest sice pravda, že o bytě se mluví ve třetím odstavci notářského spisu a že na základě tohoto notářského spisu byla do pozemkové knihy kromě reálního břemene výměnku vložena také služebnost bytu, než nelze přehlédnouti, že i výhrada volného bytu se stala ve smlouvě předávací a že i podle třetího bodu této smlouvy jsou nastupující povinni k určitým plněním, z čeho patrně, že předávací smlouvou neměla být zřízena služebnost bytu vedle výměnku, nýbrž jen výměnek pozůstávající také z volného bytu a z ostatních oprávnění a nároků uvedených v třetím bodu smlouvy. Z toho patrně, že také volný byt, který si vyhradila odstupující Anna W-ová podle třetího bodu notářského spisu ze dne 4. června 1925, má ráz výměnku pokud se týče jest jeho součástí právě tak, jak zmíněný již nárok na pohřeb a pomník, a že tudíž na tento případ nelze použití ustanovení § 227 ex. ř., který se na výměnky nevztahuje.

Čís. 12079.

Nápisem na náhrobku: »tragickým způsobem stal se obětí sanitního auta«, nebyl po případě ohrožen úvěr, výdělek ani budoucnost záchrané společnosti, majitelky auta (§ 1330, druhý odstavec, obč. zák.).

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1932, Rv I 669/31.)

Co do předchozího děje poukazuje se na rozhodnutí čís. sb. 10.124. Procesní soud přvé stolice uznal pak podle žaloby, již se domáhala Dobrovolná záchranná společnost v L. na žalovaném, by byl uznán povinným, odstraniti nebo dáti odstraniti z náhrobku svého synká nápis: »stal se obětí sanitního auta«. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jde o žalobu podle § 1330 druhý odstavec obč. zák. K nároku podle tohoto zákonného ustanovení vyžaduje se rozšiřování nepravdivých skutečností, jichž nepravdivost rozšiřovatel znal nebo znáti musil a jež ohrožují úvěr, výdělek nebo budoucnost žalujícího. Dovolatelka vytýká napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení v tom, že nesprávně vykládá význam nápisu, o který v souzeném sporu jde, zvláště význam výrazu »tragischerweise dem Sanitätsauto zum Opfer gefallen« v nápisu, upírá-li mu i moment zavinění, dovozujíc, že ve výrazu »zum Opfer gefallen« jest podle veřejného mínění i výtka zavinění, že výtka, že někomu padl lidský život za obět, je vždy difamujícího významu, že nesprávně má soud odvolací za to, že se ke skutkové podstatě § 1330 druhý odstavec obč. zák. vyžaduje též poškození na cti, a posléze, že soud odvolací neprávem má za pravdivou výtku, že syn žalovaného padl za obět sanitnímu autu, poněvadž je sice skutečností usmrcení hochovo, že však nápis není pravdivý potud, že usmrcení to bylo řídicím autu zaviněno. Tyto výtky nemohou však přivoditi úspěch dovolání, i kdyby byly považovány za odůvodněné. By žalobní nárok byl odůvodněn, vyžadovalo by se mimo jiné též, jak již shora uvedeno, by ohrožen byl úvěr, výdělek nebo budoucnost dovolatelky. To však soud odvolací v napadeném rozsudku vyloučil, uváděje, že nápisy takového druhu jako nápis žalobní nemají oněch účinků, nýbrž že mají jediný účinek, totiž, že vzbuzují soustrast soucitných čtenářů, jiný druh lidí však že pro žalující stranu nepřichází v úvahu, ježto se od nich nemá právě ona čeho nadíti a altruisté zůstanou jakými jsou. Tento předpoklad a úsudek dovolatelka vůbec nenapadla a dovolací soud proto musí při svém rozhodnutí z něho vycházeti. Vychází-li se však z něho, jeví se zamítnutí žaloby odůvodněným, poněvadž není splněna náležitost ohrožení úvěru, výdělkem a budoucností dovolatelky podle § 1330 druhý odstavec obč. zák., kterou dovolatelka shledávala v tom, že nápis může přivoditi zmenšení veřejné obětavosti ve prospěch dovolatelky, odkázané jako humánní instituce na příspěvky.

Čís. 12080.

Úmluva, již se dostalo vyrovnacímu věřiteli směnkou porušením zásady stejného nakládání se všemi věřiteli nedovolené výhody ve smyslu § 55 vyr. ř., jest nicotná. K nicotnosti jest hleděti z úřadu, třebaže byla namítána po uplynutí ihůty ke směnečným námítkám. Nicotnost není zhojena tím, že napotom k přijetí vyrovnání nedošlo.